

El carrer de Santa Elisabet. A cada casa una tenda i a tot el llarg barreja de rebost i galliner

Clixé Guàrdia.

explica una tragèdia de família que fa eternir. No pot veure les esqueles i això que li agrada molt pel paper que hi ha. El dependent coneix la història, però cada dijous li fa el mateix.

Surto. A l'altre cantó de la carretera una parada de pisa i una altra de ganivets i una altra llibreria. Diaris i revistes penjats en una vela, estesos a l'escalfor del sol. Una parada de gorres i barrets. La mestressa de la parada discuteix amb un pagès el preu d'un barret pel sol. L'home el troba car. La venedora l'estira per l'americana. L'home vol anar-se'n, però la dona el segueix. Ja l'ha convençut. Ell, però, content del seu regateig, i la venedora somrient per la seva bona traça. Tots dos contents...

Davant de la Fonda d'Europa. Un guàrdia urbà, tot vermell de cara i de trajo, amb un *salakof* al cap. Fa senyals de *boy-scout* als automòbils que pugen i baixen. Està dret i immòbil. Amb el seu *pito* a la boca sembla un *référé* municipal. La gent que se'u en els sillons dels bars el contemplen extasiats. Ell ho veu i n'està satisfet. Per a correspondre-hi fa un embolic de cotxes, que ni ell mateix sap com sortir-se'n. Aquell carro que venia del parc, l'ha desorientat. Es posen d'acord. L'un avall i l'altre amunt. L'un a l'esquerra i l'altre a la dreta.

Un camió. Un altre. I un altre... Tots es posen en renglera, mirant cap amunt. A la cantonada de Sant Roc una parada de fulles d'afaitar. Aquest home s'ha equivocat perquè Sant Roc, que és a la capella del seu damunt mateix, me n'abilla una barba fins el pit. El venedor ho desconeix. Algun dia trobarem el sant completament afaitat.

Més avall, pollastres i gallines... Bé; ja hi passarem després. Hi ha massa gent. Tiro amunt. Una parada de ganivets. Ganivets que tallen i tot; no com els de les fondes. Una parada de taps i una altra de torrons i galetes. A aquest veral no hi ha organització. Parades de ferro vell, cadenes, panys, fogons. La parada d'un graner de Parets; una miniatura de la plaça d'En Guimerà. Una altra d'encenedors i llibrets de paper de fumar. Com ja ve de molts anys, el pagesos, i nosaltres també, hi anem a carregar de benzina l'encenedor automàtic... Més parades de ferro, de torrons, de tot... Trobem l'home que propaga l'ungüent de la serp, bo per a tots els mals i tota mena d'inflamacions. Té una serp infantil que li rodeja el coll, i una mona tota simpàtica, que el públic s'entreté a donar-li cacauets, tot escoltant els acudits i les anècdotes del marxant. Anys enera el Noi de Tona també hi havia fet de les seves en aquesta plaça.

Segueixo amunt. Una sastreria ambulat. «Pantalons a cinc pessetes». El nudisme no hi tindria vida, aquí. Unes tauletes petites que semblen de despatx, de color blau. M'hi acosto. Farines de totes classes, cada una en el seu paperet diferent. D'aquestes minúscules mostres se'n compren grans quantitats de sacs. Una parada de «churros». Un pageset petit i entremaliat tira deu cèntims al *xic-xic*. La sort no l'acompanya. Ell, però, vinga anar tirant. Em giro i al Cafè Manel hi veig un grup. Què passa? Ah! És l'Anti-Crist que està discutint la seva religió. Si Francesc Pujols el coneguéis!... És un home amb una barba fins el pit, de color de panotxa. Vol convertir el món a una religió, seva. És de plànyer per la bona fe amb que predica.

A la plaça de can Sínia. Vaques i vedells. M'hi acosto. Dos pagesos amb brusa negra fins els peus discuteixen el preu d'un vedell. Fa estona que parlen. — «No, no; el trobo massa car.» — «Quant en doneu, doncs?» — «Si me'l deu per setze, queda meu.» — «No discutim; va per vós!» Estic temptat de dir-los: «Voleu que l'emboliqui?», però no val a fer

